

Slovanov, italijanski rovar Lapenna, bil pozvan za civilnega načelnika vladinega v Sarajevo. To utegnejo Magjari še kedaj obžalovati; Slovan je vendar le človek. V Spljetu je prišlo med Italijani in Hrvati zopet do krvavih tepežev. Srbsko „omladino“ v Dubrovniku osnovati, je vlada prepovedala.

Vnanje države. Italijanski kralj je dolgo silil na to, da bi kot gost smel obiskati našega in nemškega cesarja in tako pomoči najti zoper Francoze, katerih se boji. Toda zastoj si je prizadeval. — Bavarski ministri so sami liberalci, a novo izvoljeni deželni zbor ima konservativno večino in jih ne bode trpel na ministerskih stolih. V Bismarkovej Nemčiji se ljudje čedalje bolj hudujejo na poblepne in predrzne Jude. Razjarjeno ljudstvo začenja jih preganjati; najbolj zagovarjajo Jude liberalci. — Na Rusko je došel pruski minister Schleinitz in pravijo, da ima njegovo poslanstvo politične namere. — V Bolgarskem so pozvani konservativni možje v državni svet. — Turški žultan neče privoliti, da bi se avstrijsko-srbske seleznice podaljšale do turških. — Grki so zasedli uže polovico jim prepuščene turške dežele. Turki se pomikajo povsod mirno nazaj. — Sv. oče Leon XIII. bolehalo, vse reči v svojej palači dali so zapisati in zapisnik doposlali vsem vladam, da Italijani nič ne vzamejo, česar bi poznej jim ne trebalo vrniti. — Francozi so pri novih volitvah izvolili skoro same republikance; Gambetti je se hudo godilo; v enem okraju je zmagal s 48 glasi, v drugem pa samo z enim. Je precej pobit. V Afriki se francoskim vojakom slaba godi, ker jih griža in tifus močno pobirata. Tudi so Arabi naskočili tabor in posekali 500 Francozov. V južnem Marokanskem buknila je krvava vstaja. — Angleški parlament je vendar dognal novo zemljiško postavo za tlačene Irce. Vendar ti ne pričakujejo kaj prida od nje in delajo v Ameriki zaroto zoper Angleže. Žugajo na enkrat s peklen-skimi mašinami uničiti vse angleško brodovje. Strah na Angleškem je velik. Papežu je baje francoska vlada ponudila Avignon, angleška pa otok Malto, da se tje preseli, če mu v Rimu ni več prestatiti.

Za poduk in kratek čas.

Nesrečni dnevi generala Szapary-ja v Bosni.

(Spisal po lastnej skušnji D. Živkov.)

VI. Na celem potu proti Gračanici so nas manjši ali večji oddelki Turkov napadali, tudi dvakrat pot zaprli. Vsakokrat je morala iti naša bramba pot čistit sovražnikov. Jaz sem bil takrat poveljnik čez naših 6 vozov, na katerih smo imeli vsakovrstne potrebne reči, kovačnice in drugo orodje, sedla, škornje, lekarno, blagajnico itd. Za stražo in drugo pomoč so mi bili pridjani naši obrtniki sedlarji, kovači, čevljarji in drugi, vsi brez

strelnega orodja samo s pijonirskimi sabljami orožani. Pred menoj pa je vozil stražmešter od 7. husarskega polka s svojimi vozi. On je imel nekoliko ljudij s karabini oborožanih. Pritožim se mu, v kakšni da sem zadregi. Hitro mi ponudi za me in moje ljudi karabinov, ktere je imel na vozi. Z veseljem sprejemem ponudbo in v trenutku smo bili oborožani in s patroni preskrbljeni. Potem smo svojo armado združili in si obljubili drug drugemu pomagati. Bilo nas je vseh skupaj ne 26 bataljonov, ampak 26 mož. Postavimo jih nekaj od spredaj, nekaj od zadej in ostale med najine voze. Celi dan smo srečno vozili. Pred nami in za nami je večkrat pokalo. Nekateri kmeti so konje in voze popustili in pobegnoli, nevem kam. Tudi nas je napadel oddelek turške druhali, okolo 40—50 mož, zvečer ob osmih in je počel iz nekega griča na desni strani na nas streljati. Kedar smo v malo sotesko prišli in so vozači slišali streljanje, zavozili so nam cesto, da ni mogel nihče naprej pa ne nazaj. Stražmešter je naprej odjabil ter mi ni mogel pomagati. Nas je bilo 19 mož in jaz poveljnik. Ker so bili vsi moji ljudje peš, sem tudi jaz svojega vranca k vozu privezal in se peš bojeval. Odgovorili smo nekolikokrat iz svojih karabinov, potem pa hoteli grič, na katerem so Turčini bili, silama vzeti. Prvokrat smo se, ker sta nam dva padla, morali umakniti za nek plot. Tam smo bili v dobrem zavetju in smo lahko po sovražniku, kateri se je iz hoste spustil, streljali. V drugem naskoku smo grič, na katerem so bili sovražniki, silama vzeli. Našli smo 7 mrtvih in težko ranjenih, 3 smo vlovili, lahko ranjeni in drugi so pobegnoli. Vjet stavec potegne iz širokih hlač staro samokresno pištolo in hoče po enem naših ustreliti pa k sreči mu se prvokrat ni sprožila. To zagledavši potegnem meč in mu odbijem turban z glave, da je še nekaj čepinje v njem ostalo. Moral je biti bogateji od drugih, ker je bil snažniše oblečen in je imel prav lep handžar, kterege sem si osvojil. Handžar ima slonokosteno držalo z zlatom in srebrom vloženo; na robu sta bila dva dragocena kamna; brušen je bil, da bi se mogel z njim briti. On je zakrivil, da tudi njegova vjeta pajdaša nista več trave tlačila. Drugo orožje, med katerim ste bile dve angleški Martinovi puški, smo polomili. Zgubil sem dva lahko ranjena vojaka, ednega ranjenega slavonskega vozača in ednega konja.

Po storjenem delu nesemo naša ranjenca na voz in hitimo proti Gračanici. Do desete ure je se slišal tu in tam nekteri strel, potem se je pooblačilo in temna noč je vse zakrila, prijatelja in sovražnika. V kratkem je padal zdaten dež. Zavlečem se k enemu vozaču na voz pod plahto in zadremjem, da nisem znal, kedaj in kako daleč sem se mimo Gračanice peljal. V tabor smo dospeli ob dveh zjutraj.

Dne 12. avgusta, ko se predramim, bilo je solnce uže visoko ter zagledam, kako sem na

južni strani velikanskega tabora. Blizu mene je vihrala rumena zastava. Z velikimi črnimi črkami je bilo na njej zapisano: „Victualien-Colonne Nr. 20“. Na severni strani bila je videti druga, na kateri je bilo „Schlachtvieh-Colonne Nr. 20“ zapisano. Najprvle se k tej podam včerajšnjega mesa „fasat“, iz katerega smo si za zajutr „gulaš“ skuhali. Ob sedmih je bil gotov, dišal mi pa je boljše kakor kedaj v Gradci ali Beči, ker v Gradci ali v Beči gotovo nisem bil nikdar tako lačen. Potem se je počivalo. Popoldne se grem z večimi v Spreco kopat. Tam naletim na starega prijatelja domorodca Janeza Ž—, s katerim sva se jako radovala, ker pri Szaparyjevi diviziji bilo je malo Slovencev, potem tudi redke prijateljih.

Proti večeru smo se dva kilometra proti Gračnici nazaj pomaknili v utrjen tabor. Tam sem se vendar enkrat dobre vode napil, ker navadno smo pili deževnico, mlačno ali potočno vodo iz Spreče, ktera je bila pri Tuzli polna mrtvih.

(Dalje prih.)

Smešnica 34. Neki kmetič, ki je mnogokrat močno vinjen iz svoje gorice pozno v noč domu prišel, ter od žene hudo ozmerjan bil, se zopet enkrat dobro naliže in na potu obleži. Kar nastane v neki vesi ogenj, ter začne v plat zvona biti. Kmetič misleč, da ura bije, jame šteti, kako pozno da je, in šteje pet, deset, dvanajst, dvajset. Ves prestrašen vzdahne: „No Bog pomagaj, kaj bo? Tako pozno pa še nikoli ni bilo!“ Jamniški.

Razne stvari.

(G. France Pavlič) blag in zvest Slovenec imenovan je za c. k. oficijala pri poštнем uradu v Mariboru.

(Ponočna toča) sekala je 22. avg. ob 2. zgodaj po Šaleške dolini, dalje po Konjiškem okraju, zadela zlasti hudo sv. Dub, sv. Jernej, Sladko goro, in naposled Rogački okraj. Škoda je zopet velika. Ubogi ljudje! Posekani gozdi se maščujejo s pošiljanjem uim.

(Šole razširili) in povečali za eden razred so v Hrastniku, na Ptojskej gori, pri sv. Križi na Murskem polju, v Trbovljah in v Loki.

(Hudo zimo proročujejo) lovci, ker je staro-
vičje polno cvetov do zadnjega vršiča.

(Znana „Cillier Zeitung“) tirja nemških mešnikov za spodnje štajerske Nemce. Tega ni treba, kajti vsak duhovnik pri nas ume nemški. Slovenci smo zelo zadovoljni, ako se jednako vsak profesor, uradnik, trgovec, špekulant itd. pri nas toliko slovenski nauči, kakor znajo naši mešniki nemški.

(Griza razsaja) hudo v mariborskem okraju: v Slivnici, Orehovi in Hotinji vasi, v Račah, Brezoli in Podovi.

(V Muti) so tamošnje fužine prodane in novi posestnik jih namerava povečati.

(Preč. g. Dav. Kovačiču) je nekoliko bolje. Biva še v Gradci.

(Iz Dobrne) se nam poroča, da je dne 22. avg. ob dveh zjutraj toča letos že drugič klestila po Gorici in njenej okolici. Novocerkevsko pa tudi Vojniško faro do Škofljevesi — deloma Frankoljevo in Dramlje. Od Novocerkevške fare je le enemu delu, ki je proti Vitaju prizanašala. Bog pomagaj!

(Povabilo) k I. vesoljnej skupščini podružnice „Kmečki okraj Celjski“ domoljubne deželne in gospejne pripomočne družbe za Štajersko v Žavci dne 28. avgusta 1881 popoldne ob štirih v gostilnici „h kroni“. Dnevni red: 1. Oglašanje in sprejemanje udov proti vplačilu 2 goldinarjev letnega doprineska za l. 1881. 2. Poročilo dozdajnega odbora. 3. Volitev načelnika in načelnikovega namestnika. 4. Volitev odbora. 5. Predlogi o določbi kraja, kjer se naj najprvle sledeča vesoljna skupščina snide. 6. Seja novega odbora in volitva oskrbljevalcev. Ako k ovej vesoljnej skupščini 15 udov nebi bilo, katero število je po § 9 pravil potrebno k veljavnemu sklepanju, se za ta slučaj brez premembe kraja, dneva in dnevnega reda druga vesoljna skupščina ob petih popoldne razpisuje, pri kateri vsaktero število udov pravico veljavno sklepati ima. Osnovni odbor:

Lavoslav knez Salm-Reiferscheid.

Pavla baronica Hackelberg, Armin grof Wurmband.
roj. grofica Brigido.

Karol baron Puthon. Karol Haupt.

Moric Schwarzenberg.

(Živinski in kramarski sejem) bode se vršil v pondeljek 29. avgusta, god obglavljenja sv. Ja neza krstitelja.

(Iz železnice skočil) je žandarjem hudobnež, ko so se peljali skoz tunel pri Orešnjevcih slov. bistriškega okraja.

(Znani Litijški Vestenec) bil je drugič tudi obsojen, ker je narodnjaka Lapajneto opsoval.

(Razpisane) so fare sv. Anton na Pohorji, Pernice, sv. Jernej v Razvanji, Skomri, Kebelj do 28. sept. t. l.

(„Cillier-Zeitung“) ovaja vladi Slovence in Hrvate, kakor da bi ti se utegnoli Rusom podmitati dati in avstrijskemu cesarju izneveriti. Nesramni list dobro vé, da je to žaljivo obrekovanje cesarju vselej zvestih Slovencev, a dela to nalašč, da peščico svojih čitateljev še huje razjari zoper nas! Sicer pa freimarska Celjanka naj premišluje „svinčene podplate“ Kaisersfeldove in tiste trdnjake, katere je l. 1866 Bismark ogerskim freimaurerjem poslal, naj napravijo punt zoper našega cesarja!

Dražbe. 27. avgusta M. Kezmar v Ločji 3012 fl. 29. avg. Jurij Žizek v gornji Radgoni, Jur. Sobotič v Stopreih 1160 fl. 30. avg. Marija Sluga v Rigoncih 500 fl. 31. avg. Jož. Golob 1565 fl. v Brozicah. 2. sep. Jur. Hodej 731 fl. v Kozjem, Franciška Ogrizek 1000 fl. v Rogaci. 3. septembra Fr. Hajnzičeva zapuščina v Wurmatu 636 fl.